

Proces s Němci v E s t o n s k u.

Ze Sovětského svazu se snaží lidé stále více vyemigrovat pokud ovšem mají kam. Kromě Židů jsou to na příklad Němci. Právě probíhá přelíčení se sovětskými Němci, kteří sex domáhají práva emigrovat.

Proces probíhá před Nejvyšším estonským soudem zasedajícím v domě kultury v malém městě Gexhra ležícím asi 40 km na východ od hlavního estonského města Tallinu. Je to následek únorové události před budovou moskevského ÚV v Moskvě, kdy tam demonstrovala skupina asi 20 sovětských Němců jimž bylo odmítnuto povolení se vystěhovat. Policie zatkla tři muže a jednu ženu, kteří byli obviněni z rušení veřejného klidu a pořádku. Jestliže je nyní soud odsoudí mohou dostat trest na svobodu až tři roky což je mnohem vyšší trest než dostávají po podobných demonstracích Židé, neboť tito jsou obyčejně hned propuštěni po několika hodinách zajišťovací vazby a nebo odsouzení na 15 dní do vězení pro chuligánství.

Tak se nyní zdá, že Kreml zaujímá přísnější linii, neboť si chce být jist, že problém emigrace sovětských Němců nikdy nebude tak veliký jako otázka vystěhovalectví Židů. V Sovětském svazu jsou asi dva miliony Němců. Když před třemi léty za vlády kancléře Brandta se oživily sovětsko-německé styky asi 7.000 tisícům bylo dovoleno se vystěhovat do západního Německa. Jsou pověsti, že dalších 40.000 Němců si podalo žádost o vystěhovačskou vízu.

Do minulé války většina sovětských Němců žila ve zvláštní autonomní republice na Volze. Za války byli obviněni z kolaborace s nacisty a podobně jako krymské Tatary je dal Stalin hromadně vyvézt do střední Asie. V posledních 6 měsících bylo již ve městech střední Asie několik podobných procesů s Němci, kteří se chtějí vystěhovat. BBC.

Viktor N ě k r a s o v opouští SSSR.

Povíme si o nejnovější metodě sovětského režimu jak se zbavit nepohodlných intelektuálů v souvislosti s povolením vycestování spisovateli Viktoru Někrasovovi, aby se na dva roky vystěhoval z Ruska do ciziny.

Podle jistých zpráv z Moskvy Viktor Někrasov jinak uznávaný za jednoho z lepších ruských spisovatelů dostal prý povolení odejít ze Sovětského svazu a strávit dva roky v cizině.

Ruští obyvatelé mají podle předpisů být až krajně závislí od života ve své vlastní zemi. Ze je absolutně nutné pozerat se ze svého okna na ty nekonečné břízy a xx osiky. Někrasov jako ruský spisovatel by přirozeně raději žil a pracoval doma v zemičást kultury jež tvoří jeho dílo. kterého jazyku je on sám mistrem a na obranu míst v kterých tak statečně bojoval ve II. světové válce, neboť Někrasov není jen a ani jen v první řadě spisovatel ale je i on velmi odvážný chlap a velmi schopný velitel. Zároveň však je a to za sovětských poměrů znamenalo jeho pád, velmi čestným a tvrdohlavým člověkem.

Čestnost Někrasova je založena již na jeho prvním vojenském románě, který založil na svých vojenských zkušenostech bitvy o Stalingrad a který mu založil rovněž i velkou slávu v celém Rusku. A to nejvíc záleželo na tomto díle ještě v roce 1947, když vyšlo, kdy ještě žil Stalinův literární diktátor ě d a n o v, to byla čestnost tohoto románu.

Román "V stalingradských zákopech" hovoří prostý příběh ruské statečnosti, bez těch ideologických táraček, kterými byli prošívané všechny sovětské romány a novely. Ložno i z tohoto důvodu uvítala tuto knihu ruská čtenářská obec a přeložili ho i do mnohých cizích jazyků. Divné však je, že Někrasov, kterého oficiálně vychválili do nebe, ba ještě za života Stalina mu udělili i Stalinovu cenu, divné tedy je, že t-ento Někrasov upadl do nemilosti sovětských vrchností právě v odstalinčovaci éře Chruščovové. Jeho eseje popisující návštěvu v Americe, vydané v T v a r d o v s k é h o revui "Novyj mir" se ukázaly být pro Chruščova v té době příliš nestranné xx objektivní a sám Nikita Sergejevič vystoupil proti nim s ostrou kritikou. Komunistická strana si vzala Někrasova na paškál a přísně ho pokárala, neboť podle jeho vlastních slov: "viděl v Americe i něco jiného než ty zubožené předměstské čtvrtě rozpadávajících se domů a slabé fronty nezaměstnaných děkařících se dobrodružnou polívačkou."

Po tomto nikdo již v Rusku nebyl ochotný vydávat Někrasovovy díla až do Chruščovova pádu v r. 1964. Někrasov přesto v r. 1969 neváhá vystoupit s protestem proti zadržování s ukrajinskými spisovateli a umělci a pronesl řeč při příležitosti vzpomínky 25. výročí válečných hromadných vražd spáchaných na Židech v údolí Babij jar. Což je cosi na co sovětské úřady nejraději zapominají, neboť nechtějí, aby se připomínalo toto čistě židovské mučednictví.

Od této řeči byl Někrasov podrobován stálému obtěžování, které v lednu tohoto roku vyvrcholilo nucenou policejní prohlídkou jeho bytu. Ve vyhlášení dané tisku v tomto roce Někrasov dal ve známost, co se vlastně vrchnosti podle všeho snaží dosáhnout svým obtěžováním. Totiž, aby veřejně odsoudil postoj zaujatý tekovými nezávislými osobnostmi jako je akademik Sacharov a romanopisec Alexander Solženicyn. Někrasov řekl:

"Tomuto se já mohu leda velmi podívat, že kdokoliv může vážně uvěřit, že by se jakýkoliv slušný člověk dal přemluvit a přidal se k tomu hanebnému přívalu briesgaček, který se valí na hlavy dvou nejzasloužilejších mužů naší země Sacharova a Solženicyna? Či azda je to cena, kterou musí člověk zaplatit za právo na práci a na vydávání svých knih?"

Raději prý nechce, aby jeho knihy nevšly vůbec, než aby dovoliť vydávat pod svým jménem laciné satiry a ohováračky a vyhlásil :

"Nikdy tak neponížím své čtenáře abych jim servíroval klamství."

Dost zlé je, když spisovatel nemůže vydávat svá díla, ale o mnoho horší je, když nemůže ani jen psát. Někrasov říká:

"Jak může spisovatel plnit svou povinnost psaní, když každou chvíli mohou do jeho bytu vtrhnout slušní ~~xx~~ ~~xx~~ vraj ludkovia s příkazem na prohlídku domu. A na zatknutí. A mohou zabavit vše co napsal ještě dříve než na tom uschl inkoust."

UVědomil si podle svého mínění, že už vůbec nebude smět psát v Sovětském svazu. A tak Někrasov dal na známost, že nebude mít námítky proti tomu, když mu dovolí odejít. Ruskož tedy ztrácí dalšího vynikajícího spisovatele po mnohých jiných. Po Josifovi B r o d s k é m, Vladimíru M a x i m o v o v i, Andreji S i n j a v s k é m, Alexandru S o l ž e n i c y n o v i a mnohých jiných i když méně známých umělcích a učencích. Někrasovův případ je však jistě nejpočetnější neboť na rozdíl od ostatních Někrasova nemohli označit za aktivního disidenta a neb protestujícího člověka. Některoval se ve svém psaní odhalování poštumné stránky sovětského systému a nevyužíval každou příležitost k vydávání protestů o politických otázkách. Jeho deliktem je zjednoduše to, že odmítá vzdát se svých vlastních názorů, kterých se čestně přidržuje. Podle slov partajního dekretu, kterým ho vyloučili ze strany ~~ix~~:"~~six~~ ~~xxx~~ prý dovoloval mít svou vlastní mienku rozcházející se s partajní linií."

To už stačilo na to, aby ho začali štvět jako zvěř, aby jeho díla zakazovali a nakonec, aby ho vyhnali ze Sovětského svazu pravděpodobně navždy. Toto je tedy obraz totalitních způsobů ruských mocipánů. Stačí jim kontrolovat všechny vydavatelskou činnost v Sovětském svazu a moc vytlačit díla kteréhokoliv spisovatele, s kterým oni nesouhlasí. Ale nesouhlasí ani jen to, aby se spisovatel odmlčel. Ještě dokonce raději budou, když odejde ze země a tak podle jejich vlastního slovníku se stane t.zv. zrádcem, než aby zůstal a psal jak se mu líbí. Obávají se, že přece jen jednoho dne se jeho spisy dostanou nějakým způsobem do rukou čtenáři, ale věří, že Rusové nebudou věřit takovému spisovateli, který žije mimo Rusko. Ba co říci o systému jež nestrpí ani jednoho poctivého kritika, o režimu, který je rozhodnutý zredukovat všechny lidi na tu jistou hladinu svědomí, co lze říci o vladařích, kteří se bojí svobodně vyjádřeného slova. Těžko je se domnívat, že je to nějaký bezpečně se cítící velmi silný systém. To byl komentář BBC Davida Floyda.